

TEZA:

Obwiniony radca prawny, będąc pełnomocnikiem z urzędu Pokrzywdzonego, w sprawie odwołania od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności o ustalenie stopnia niepełnosprawności. nie wykonał zobowiązania Sądu Okręgowego i nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia w związku ze złożoną apelacją a także nie usunął braków formalnych zażalenia. Za każdy z tych czynów Obwiniony radca prawny został ukarany upomnieniem oraz orzeczono karę łączną upomnienia.

WO – 162/22

ORZECZENIE

z dnia 29 listopada 2022 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: SWSD Karolina Szał /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Krzysztof Buczek
SWSD Mariusz Bochenek

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Konrada Mazura

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2022 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego J. R. wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgową Izby Radców Prawnych (...),

obwinionego o to że:

- 1) będąc pełnomocnikiem z urzędu Odwołującego się G. M. w sprawie odwołania od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) o ustalenie stopnia niepełnosprawności w okresie od 15 marca 2021 r. do 22 marca 2021 r. i w C. nie wykonał zobowiązania Sądu Okręgowego XI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 marca 2021 r. i nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia w związku ze złożoną w imieniu pana G. M. apelacją, sygn. akt XI Ua 11/21,

tj. o czyn w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w związku z art. 6 i art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

- 2) będąc pełnomocnikiem z urzędu Odwołującego się G. M. w sprawie odwołania od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) o ustalenie stopnia niepełnosprawności w okresie od 15 lipca 2021 r. do 22 lipca 2021 r. i w C. nie wykonał zobowiązania Sądu Okręgowego XI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 lipca 2021 r. i nie usunął braków formalnych zażalenia Odwołującego się G. M. z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt XI Ua 11/21,

tj. o czyn w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w związku z art. 6 i art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

z powodu odwołania pokrzywdzonego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 19 maja 2022 r., sygn. akt: D 56/XI/22

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 19 maja 2022 r., sygn. akt: D 56/XI/22;
2. kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.800,00 (słownie: jeden tysiąc osiemset) złotych obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 6 lipca 2021 roku G. M. („pokrzywdzony”) zawiadomił Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych („OIRP”) o niedopełnieniu przez r.pr. J. R. („obwinionego”) obowiązków pełnomocnika z urzędu.

Orzeczeniem z dnia 19 maja 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP (dalej: „OSD”) uznał obwinionego winnego tego, że:

1. będąc pełnomocnikiem z urzędu Odwołującego się G. M. w sprawie odwołania od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) o ustalenie stopnia niepełnosprawności w okresie od 15 marca 2021 r. do 22 marca 2021 r. i w C. nie wykonał zobowiązania Sądu Okręgowego XI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych z dnia 11 marca 2021 r. i nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia w związku ze złożoną w imieniu pana G. M. apelacją, sygn. akt XI Ua 11/21,

tj. o czyn w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w związku z art. 6 i art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn orzekł karę upomnienia

2. będąc pełnomocnikiem z urzędu Odwołującego się G. M. w sprawie odwołania od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) o ustalenie stopnia niepełnosprawności w okresie od 15 lipca 2021 r. do 22 lipca 2021 r. i w C. nie wykonał zobowiązania Sądu Okręgowego XI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 lipca 2021 r. i nie usunął braków formalnych zażalenia Odwołującego G. M. z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt XI Ua 11/21,

tj. o czyn w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w związku z art. 6 i art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn orzekł upomnienia.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę łączną karę upomnienia.

Nadto OSD obciążył obwinionego kosztami postępowania w I instancji w kwocie 1.450 złotych

Od powyższego orzeczenia w całości w ustawowym terminie odwołanie złożył pokrzywdzony, na niekorzyść obwinionego co do orzeczenia o karze, wnosząc o jego zmianę i zasądzenie kary bardziej dotkliwej. Pokrzywdzony podniósł, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny niesłusznie uznał za prawdziwe twierdzenia obwinionego, że był chory (miał COVID), gdy tymczasem obwiniony w ocenie pokrzywdzonego był na urlopie. Nadto wskazał, iż obwiniony nie poinformował go o zakończeniu postępowania, a jedynie zaproponował porozumienie celem naprawy szkody na jaką mnie naraził, jednak w tej sprawie więcej się z nim nie skontaktował. Podkreślił, iż zasądzona jaka jest nieadekwatna i niesatysfakcjonująca. Nadmienił również, że posiada znaczny stopień niepełnosprawności - załączając kserokopię orzeczenia o niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie pismem z dnia 18 sierpnia 2022 r. odniósł się do zarzutów pokrzywdzonego wskazanych w piśmie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje uwzględnianiu.

W myśl art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k. p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W niniejszej sprawie WSD zgodził się z orzeczeniem Sądu I instancji, który przy uwzględnieniu wymiaru kary wziął pod uwagę zarówno wagę popełnionych czynów jak i stopień ich szkodliwości. OSD wskazał, iż przy uwzględnieniu wymiaru kary kierował się faktem, iż obwiniony w trakcie postępowania dyscyplinarnego prezentował postawę wskazującą na to, iż rozumie swoje błędne postępowanie w konkretnej sprawie, nie negował swojej winy, udzielił wyjaśnień. Przy uwzględnieniu wymiaru kary znaczenie miała również dotychczasowa niekaralność obwinionego.

Wobec powyższego w niniejszej sprawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie zaobserwował żadnej wadliwości w ustaleniu wymiaru kary. Nadto zaś podkreślić należy, iż *w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądowego za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany sprawcy deliktu oraz podmiotowych - związanych z jego osobą. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzona można byłoby określić - również w odbiorze zewnętrznym - jako rażąco niewspółmierną, tzn. niewspółmierną w stopniu nie pozwalającym na jej akceptację. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016r., SDI 76/15)*

Odnośnie podniesionego przez pokrzywdzonego zarzutu, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny niesłusznie uznał za prawdziwe twierdzenia obwinionego, że był chory (miał COVID), podkreślić należy, iż OSD OIRP nie uznał prób usprawiedliwienia obwinionego w tym zakresie za zasadne,

wprost podkreślając, iż obwiniony jako pełnomocnik z urzędu miał konkretne zobowiązania nałożone przez Sąd, a mając możliwość zapoznania się z nimi, miał obowiązek je wykonać.

Odnośnie kolejnego z zarzutów, iż obwiniony nie poinformował go o zakończeniu postępowania, a jedynie zaproponował porozumienie celem naprawy szkody na jaką go naraził, podkreślić należy, iż OSD OIRP uznał, iż wina obwinionego jest bezsporna w zakresie objętym wnioskiem o ukaranie.

Z powyżej opisanych powodów Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego orzeczenia i dlatego utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wobec powyższego należy na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 1 oraz 2 §3 ust. 2 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku nr 86/IX/2015 w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego kosztami postępowania odwoławczego w wysokości 1.800 złotych, obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych stosując zakreślony przez wskazaną uchwałę wymiar zryczałtowanych kosztów (od 1.000 zł do 3.000 zł).

Tym samym, orzeczono jak w sentencji.